Εφημερίδα : « Η Βραδυνή»
Κριτική θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
«Θέατρο της ημέρας»
Γιώργου Μανιώτη : «Ματς»
Σκηνοθεσία : Γιώργος Μανιώτης
Σκηνογραφία : Ανδρομάχη Μοντζολή
Μουσική επιμέλεια : Ιάκωβος Δρόσος
Φωτισμοί : Κωνσταντίνος Ποταμιάνος
Ερμηνεύουν : Γιώργος Κυριακίδης, Ντότυ Πριόνα, Γιάννης Γούνας, Μαρία Παπαστεφανάκη, Θάνος Παπαδόπουλος, Τζένη Στεφανάκου.

Το «Ματς» του Γιώργου Μανιώτη εντάσσεται στην δραματουργία που τοποθετεί στο επίκεντρο της θεματικής της τους προβληματισμούς γύρω από την σχέση των νέων με τους γεννήτορές τους, και, κατ' επέκταση, τις πολυσχιδείς σχέσεις οι οποίες αναπτύσσονται στον μεταίχμιο χώρο των συγκρούσεων στον πυρήνα μιας ελληνικής οικογένειας. Ο Γιώργος Μανιώτης, στον μικρόκοσμο που δημιουργεί στο συγκεκριμένο έργο του, παρουσιάζει στο κοινό την αβυσσαλέα και φρικώδη διαπλοκή ανάμεσα σε μητέρα και γιο, ανάγοντας την εν λόγω διαπλοκή σε de facto κανονιστική σχέση δια της οποίας προβάλλεται το μείζον πρόβλημα της αντιπαραθέσεως ανάμεσα στο άτομο και στην κοινωνία των θεσμών και της καθεστηκυίας αποπνικτικής τάξεως των πραγμάτων. Η μητέρα του Γιώργου Μανιώτη στο «Ματς», όπως και στα υπόλοιπα έργα που συνιστούν τριλογία («Ματς», Κοινή λογική», Καθιστική ζωή»), ταυτίζεται με την κοινωνία, αποτελεί δικό της φερέφωνο και εκφράζεται με ουρλιαχτά, διατυμπανίζοντας τις κοινωνικές επιταγές δια των οποίων συρρικνούται η υπαρκτική μάζα της ουσίας του όντος. Ο συμβιβασμός του νεαρού Στάθη δεν είναι παρά η χειροπιαστή εικόνα μιας ανάπηρης και ανήμπορης υπάρξεως ευνουχισμένης από την κοινωνία-Μάνα.

Ο συγγραφέας σκηνοθετεί ο ίδιος το έργο του δίνοντας έμφαση στο στοιχείο της παθογένειας που αχρηστεύει κυριολεκτικά τον νέο, βγάζοντάς τον 'νοκ άουτ' από το παιχνίδι της αληθινής ζωής. Κατά συνέπεια, η σκηνοθεσία του Γιώργου Μανιώτη προκρίνει το 'σασπένς' καθώς δημιουργεί την 'προοικονομία' των ελεεινών και φοβερών της υποταγής. Μπορούμε δηλαδή να αναφερθούμε σε ατμόσφαιρα θρίλερ, η οποία στηρίζεται εν πολλοίς στα αργά σκηνικά πλάνα του σκηνοθέτη, ο οποίος ΄παγώνει' τα ρυθμήματα της εν γένει ρυθμικής εκφοράς της παράστασης, με σκοπό την ανάδειξη των σιωπών και των χαρακτηριστικών κινήσεων στον χώρο. Εξάλλου, για τον σκοπό αυτό, ο χώρος, τον οποίο σκηνογραφεί η Ανδρομάχη Μοντζολή, είναι στην ουσία 'ντυμένος' μόνο με τα απαραίτητα. Τα πρόσωπα βιώνουν τα παθήματα της πεπρωμένης διαδικασίας αναλώσεώς τους, σε έναν αφαιρετικό και

αφηρημένο, ως ένα βαθμό, χώρο. Έτσι, λειτουργεί εναργέστερα η πραγματιστική σύλληψη ενός οντικού παραλόγου, χαρακτηριστικού του Γιώργου Μανιώτη. Το άδειασμα και η τροφοδοσία του λόγου αποκαλύπτουν το ανελέητο παιχνίδι ανάμεσα στο λογικό και στο εξώλογο ή ά-λογο, τα οποία καταγράφονται ως θεμελιώδη μεγέθη ενός παραλόγου της υπό καθεστώς αποκλεισμού υπάρξεως.

Για παράδειγμα, ο πατέρας στο αναπηρικό καροτσάκι εκφράζει την δικαιολογημένη λογικά πτώση του ατόμου που προσπάθησε να γευθεί τους καρπούς της αποδράσεως. Ο Γιώργος Κυριακίδης, στον ρόλο του πατέρα, αποκαλύπτει ακριβώς αυτή την σύγκρουση και αυτή την χαίνουσα μαύρη τρύπα ανάμεσα στην λογική και στο αρνητικό της. Ομοίως, η Ντότυ Πριόνα, στον ρόλο της μητέρας, εκφράζει με πάθος και δεξιοτεχνία την εξίσωση της μητέρας με την κοινωνία, στην οποία έχει πλήρως παραδοθεί υποστηρίζοντάς την με καθαρή συνείδηση. Ο νεαρός Στάθης του Γιάννη Γούνα, νευρικός και αμήχανος, αποδίδει εναργώς την φιγούρα του επαναστατημένου ανθρώπου που δεν θα γίνει ποτέ επαναστάτης. Παρτενέρ του, ομόλογη η Ζανέτα της Μαρίας Παπαστεφανάκη επικυρώνει την τρομερή παρουσία της τρυφερής υπάρξεως που προοιωνίζει την επερχόμενη λαίλαπα, εκείνη η οποία θα χτυπήσει αργότερα το μωρό που κουβαλάει στα σπλάχνα της. Ως συμπέθερος ο Θάνος Παπαδόπουλος και ως συμπεθέρα η Τζένη Στεφανάκου συμπληρώνουν ευεργετικά, από απόψεως υποκριτικής, το παζλ του θρίλερ που εξελίσσεται στο «Θέατρο της Ημέρας», υπό τα μουσικά μοτίβα του εξαίρετου πάντα Ιάκωβου Δρόσου και κάτω από τους επιτυχημένους φωτισμούς του Κων/νου Ποταμιάνου.

Δημοσίευση: 20/2/2003